

[Ih Christensen.]

og hvor vi ikke kan gå med, og så finder det højeste fælles mål. Det højeste fælles mål er allerede reelt fundet på sparefronten. Det højeste fælles mål med hensyn til statsindkomstskatten kan nås. Men det er muligt, at vi ikke kan nå de 10 mia kr., det er måske endda sandsynligt, men jeg henstiller til regeringen, at den måske akkviescerer ved 8-9 mia kr.

Det ville være fuldstændig vanvittigt at kaste landet ud i en valgkamp, som koster tid, og som koster erhvervslivet penge. Vi ved fra henvendelsen fra erhvervslivets organisationer, at erhvervslivet er meget betænkeligt. Vi ved, at arbejdsløsheden formentlig vil blive mindst 60.000 til vinter. Derfor er det ikke det rigtige tidspunkt at holde valgkamp, så meget mere som vi må antage, at folketingets sammensætning formentlig efter valget stadig væk vil være således, at enten skal fremskridtspartiet med eller også skal socialdemokratiet med. Vi ville gerne have begge partier med, og vi har ingen som helst fordomme med hensyn til at samarbejde med nogen af disse partier eller overhovedet med noget som helst parti i dette folketing. Vi vil henstille til de partier, der hidtil har nægtet at være i stue med fremskridtspartiet eller nægtet at være i stue med andre partier i dette ting, hvad enten det er på den yderste venstrefløj, eller hvor de befinder sig, at aflægge disse vaner. De bliver ikke respekteret ude i befolkningen, de bliver ikke forstået. Den folkelige opinion kan ikke forstå, at vælgeres repræsentanter i dette ting skal udelukkes endog fra enhver drøftelse.

Jeg havde håb om, at der ville komme reelle politiske drøftelser og en afgørelse i det politisk-økonomiske udvalg. Det gjorde der ikke, og jeg bebrejder i og for sig ikke alene regeringen dette, for det er også udvalgets fællesansvar; det er den skik, det er den måde, man har arbejdet på i folketinget indtil nu, men med hvilke resultater? Jeg tror ikke, dette folketing har arbejdet ringere end så mange andre folketing. Jeg erindr, hvordan man har haft blokpolitiske flertal på meget snæver margin, jeg erindr, hvordan man havde en stor flertalsregering, der ikke nåede nævneværdige resultater. Vi må konstatere i denne situation, at

det indtil dette øjeblik, eller skal vi sige indtil for nogle få dage siden, var regeringspartiet, der var den stejle part, og socialdemokratiet. De to partier kunne, indtil nu i hvert fald, i ligelig grad dele ansvaret for, at arbejdet blev lammet. Det var de små partier, der viste ansvarlighed, det var de små partier, der forsøgte at få samtaler, kontakter i gang, det var de små partier, der tog initiativ til at sikre og dokumentere over for regeringen, at besparelser på de 7 mia kr. er hjemme, og at regeringen kan få disse, hvis den vil.

Jeg henstiller til regeringen, at den tager imod dette tilbud. Jeg henstiller til regeringen, hvis det ikke kan være anderledes, end at den stadig væk foretrækker de lukkede forhandlinger og de lukkede klubber, så at komme til disse ting, tage et initiativ og lade de partier komme, der mener de har noget, der kan skabes et flertal for, og der er altså disse 7 partier, og så tale sammen om tingene mellem anden og tredje behandling og søge at finde en rimelig og ordentlig løsning. Det skylder vi folketingets værdighed, og det skylder vi befolkningen, der står totalt uforstående over for, at dette folketing har været lammet så længe.

Det kræver måske nogen tid at ændre arbejdsvanerne, at lægge nogle fordomme til side og respektere nogle ganske kontante ting, som nogle partier i dette ting står for, fremfor at prøve at true sin vilje igennem eller at boykotte resultaterne. For begge dele kan nogle partier i denne sal, nu skal jeg ikke nævne dem mere, med rette lastes for, men jeg håber, at regeringen vil leve op til sit ansvar. Jeg har indtryk af, at man er villig til det, og det ville være en urimelig ting, hvis så ikke man tog imod den udstrakte hånd.

Birgit Busk (U):

Jeg skal ikke forlænge debatten her med mange ord, men kun gøre nogle få principielle betragtninger. De uafhængige var blandt de partier, som under storebededagskrisen reddede regeringens liv med en tillidsdagsorden. Denne tillidsdagsorden fortalte regeringen, at den havde et tilstrækkeligt grundlag i tinget til at føre en økonomisk og erhvervsmæssig politik efter de liberale retningslinjer, som jeg havde grund til